

Kl. 14:30

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til udenrigsministeren. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører i anden runde.

Kl. 14:30

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg må sige, at jeg synes, at udenrigsministeren sådan set ved sin blotte tilstedeværelse og ageren illustrerer den arrogance, som han afviser. Først ved at henvise til, at det kun er ti kinesere, som skulle have et ønske om en folkeafstemning her i landet. Og dernæst ved at sige, at man ikke er forpligtet til at svare på spørgsmål. Det kan godt være, at udenrigsministeren synes, at det er en belastning, at vi har parlamentarisme her i landet, men det er trods alt en forudsætning for samfundet. Sådan er der i hvert fald nogle, der ser på det.

Jeg synes, at de svar, som udenrigsministeren giver, er lige så substansløse som en række af de ordførerindlæg, vi har hørt tidligere i dag. For er det da ikke et problem, at man som noget helt nyt, som noget ikkeeksisterende i de nuværende traktater, skal indtænke beskæftigelsespolitik, socialpolitik, uddannelsespolitik og sundhedspolitik i alle artiklerne i den nye traktat? Det er en traktat, hvor 70 områder vil være undergivet flertalsafgørelser. De her helt klare nøgleområder for velfærdssamfundet risikerer at blive dele af flertalsafgørelser. Det er da et gevaldigt problem.

Så kan udenrigsministeren sagtens henvise til, hvor godt det er, at vi får regler om personoplysninger, får regler om medicinforhold, får regler om forbrugerspørgsmål osv. osv., men han glemmer jo fuldstændig alle de områder, hvor det virkelig gør ondt: på retspolitikken, på beskæftigelsespolitikken, på uddannelsespolitikken osv.

Jeg ved ikke, om udenrigsministerens opmærksomhed kan fanges blot et øjeblik, men i givet fald vil jeg anføre, at det, han siger, om, at man ikke kan tale om flere love, der berøres af Lissabontraktaten, fordi den jo ikke er suverænitetsafgivende, ganske enkelt er noget sludder.

Jeg spurgte: Hvis man sammenligner forfatningen, som jo var suverænitetsafgivende, med Lissabontraktaten, hvor er det så, at EU får mindre indflydelse ved Lissabontraktaten, end man ville have fået ved forfatningen? Det kan udenrigsministeren ikke svare på, og han kan slet ikke henvise til, at Lissabontraktaten ikke er suverænitetsafgivende, for det var forfatningen.

Det er præcis det, som jeg beder regeringen forholde sig til.

Hvis man har en forfatning, som er suverænitetsafgivende, og man har en Lissabontraktat, som ikke er det, så må man også være i stand til at redegøre for, hvor man ikke kan lovgive med hjemmel i Lissabontraktaten, men ville have kunnet gøre det med forfatningen. Hvis ikke man kan svare på det, så opfylder man ganske enkelt ikke grundlovens § 20- bestemmelse om, at man kun kan overdrage suveræniteten i nærmere bestemt omfang.

Sandheden er, at ingen aner, hvor grænsen for Lissabontraktaten går. Der er ingen, der kan sætte et punktum for, hvornår EU's kompetence hører op. Tag Charteret om Grundlæggende Rettigheder, som udenrigsministeren også i sin letlevende arrogance siger ikke overfører videre kompetence, og at det sådan set er ligegyldigt. Selvfølgelig gør det det. Hvorfor skulle charteret ellers i artikel 28 sige, at fremover vil strejkeretten, konfliktretten, kun kunne udøves i overensstemmelse med EU-retten og national ret. National ret, det ved vi nok. Vi har lov om Arbejdsretten, som altid har klarlagt det. Men at strejkeretten fremover også skal udøves kun i overensstemmelse med EU-retten er nyt. Selvfølgelig vil det have vitale konsekvenser for den måde, som det danske arbejdsmarked, den nordiske aftalemodel, fungerer på.

Fremover vil de grundlæggende menneskerettigheder som frihed og sikkerhed, ret til privatliv, ret til ægteskab, religionsfrihed, ytringsfrihed og alle de andre ting, som vi normalt kender fra grundloven, og som vi kender fra menneskerettighedskonventionen, blive overført til EU's organer. Det vil sige, at EF-Domstolen fremover skal balancere hensynet til det indre marked, hensynet til varernes fri bevægelighed i forhold til ytringsfriheden, i forhold til religionsfriheden, i forhold til forsamlingsfriheden. Og jeg mener, at vi må stille os selv spørgsmålet: Er det virkelig i grundlovens ånd, og er det virkelig i demokratiets interesse, at det fremover skal være EF-Domstolen, som skal fortolke vores grundrettigheder? Har vi virkelig tillid til, at en domstol med 27 dommere, heraf folk fra Bulgarien, fra Rumænien, fra Polen og fra Grækenland er dem, der fremover skal afgøre, hvad man må sige, og hvad man ikke må sige i Danmark? Har vi tillid til, at det fremover er dem, der skal tolke de grundlæggende frihedsrettigheder?